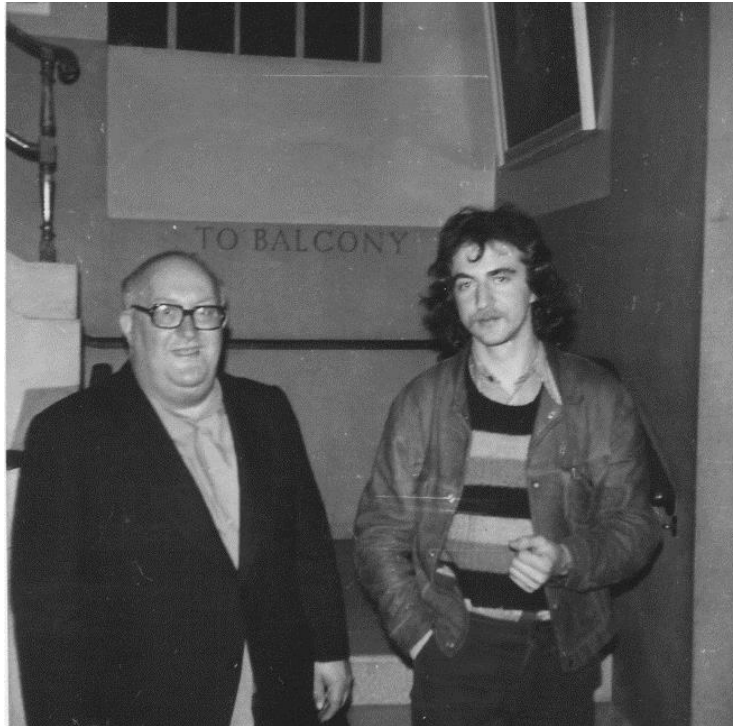

Μικρό βιογραφικό του Άλμπερτ Μέλτσερ

Ο Άλμπερτ Μέλτσερ ήταν ένας από τους πιο υπομονετικούς και σεβαστούς πρωτεργάτες του διεθνούς αναρχικού κινήματος, κατά το δεύτερο μισό του εικοστού αιώνα. Η εξηντάχρονη αφοσίωσή του πάνω στην οπτική και πρακτική του αναρχισμού επιβίωσε, τόσο κατά την κατάρρευση της Επανάστασης και του Εμφυλίου Πολέμου στην Ισπανία, όσο και στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο· βοήθησε στην τροφοδότηση της ελευθεριακής ορμής των 60s – 70s και αντεπεξήλθε στις αντιδραστικές προκλήσεις του Θατσερισμού των 1980s και τον μετά-Ψυχρό Πόλεμο των 1990s.

Ο Άλμπερτ Μέλτσερ με τον Στιούαρτ Κρίστι στο Λονδίνο το 1975

Ευτυχώς, πριν πεθάνει, ο Άλμπερτ προγραμματίσει να τελειώσει την αυτοβιογραφία του «I Couldn't Paint Golden Angels». Ισόβιος συνδικαλιστής ακτιβιστής, πολέμησε τους Μελανοχιτώνες του Μόσλεϊ (1) στη μάχη της Cable Street, έπαιξε ενεργητικό ρόλο στην υποστήριξη των αναρχικών κομμούνων και πολιτοφυλακών στην Ισπανική Επανάσταση και την προ-πολεμική Γερμανική αντιναζιστική αντίσταση, ήταν παίχτης κλειδί της Στάσης του Κάιρο (2) μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, βοήθησε την ανοικοδόμηση της μεταπολεμικής αντι-Φρανκικής αντίστασης στην Ισπανία και το διεθνές αναρχικό κίνημα. Τα επιτεύγματά του περιλαμβάνονται στο Cuddon's Cosmopolitan Review, μια περιστασιακή σατυρική επιθεώρηση που πρωτοδημοσιεύτηκε το 1965 από το όνομα του Ambrose Cuddon, πιθανώς του πρώτου συνειδητού αναρχικού εκδότη, με τη σύγχρονη έννοια του όρου, που ίδρυσε τον Αναρχικό Μαύρο Σταυρό, μια ομάδα βοήθειας των κρατούμενων και του εντύπου που εξέδιδε: την Black Flag.

Ο Άλμπερτ Μέλτσερ στο Κάιρο το 1947

Πιθανώς όμως η διαρκέστερη κληρονομιά του Άλμπερτ είναι η Βιβλιοθήκη Kate Sharpley, προφανώς το πιο περιεκτικό αναρχικό αρχείο στη Βρετανία.

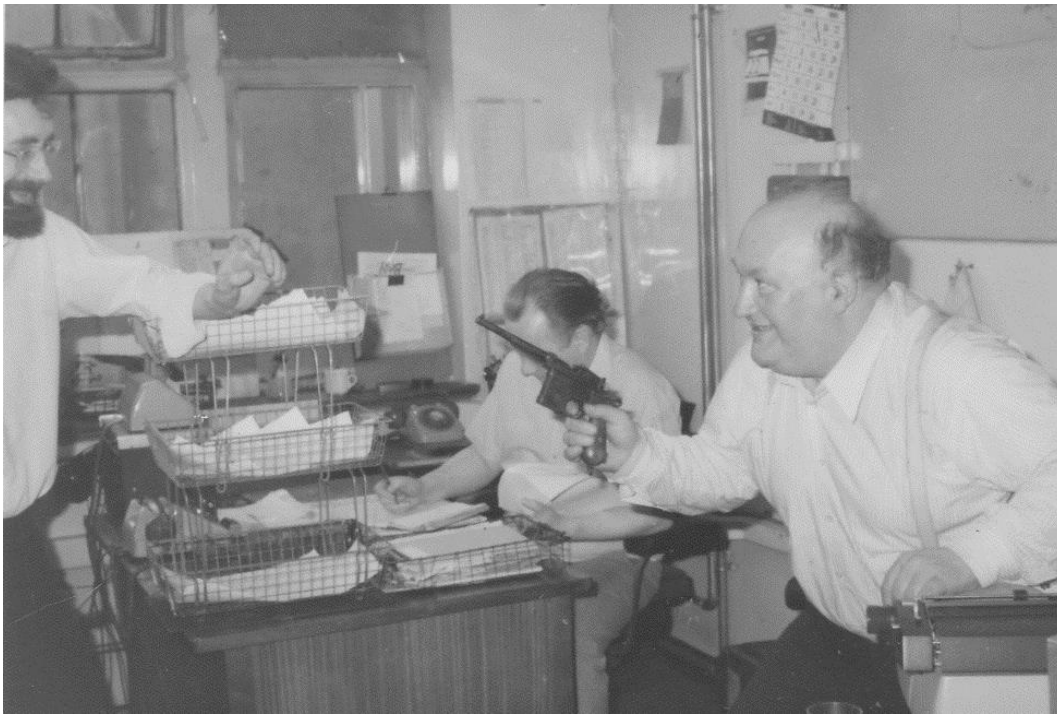
Γεννήθηκε το 1920 σε ένα μικτό γάμο του Οργουελιανού Λονδίνου των Άθλιων του Παρισιού και του Λονδίνου όπου υπήρχαν πολύ λίγα σπίτια για τους ήρωες, άλλα που πολλοί ήρωες είναι κατάλληλοι μόνο για τα σπίτια· ο Άλμπερτ σύντομα εντάχθηκε στην πολιτική ζωή ενός δύσκολου περιβάλλοντος. Η απόφασή του να προχωρήσει στην επαναστατική πολιτική ήρθε, υποστηρίζει αυτός, το 1935 στην ηλικία των 15 χρόνων· ως άμεση συνέπεια των μαθημάτων μποξ που έκανε. Η πυγμαχία θεωρούνταν ένα «κοινό» άθλημα, που απαξιωνόταν από τους κυβερνήτες του σχολείου του Έντμοντον και τον υποψήφιο βουλευτή των Εργατικών στην περιοχή, τον εμπαθή αντι-πυγμαχικό Δρ. Edith Summerskill. Ίσως ήταν τα πυγμαχικά του πόδια που απέκτησε ως νέος που του έδωσαν τη δυνατότητα μετέπειτα να κουβαλάει τον μεγάλο του όγκο. Σίγουρα συνέβαλε αυτό στην συνήθεια ολόκληρης της ζωής του να αυτοκριτικάρεται και να υπολογίζει τα αντίστοιχα πλεονεκτήματα και τις αδυναμίες των αντιπάλων.

Ο περπατημένος, πυγμαχικός αλλά σχολαστικός μαθητής παρευρέθηκε στην πρώτη του αναρχική συνάντηση το 1935 όπου έστρεψε την προσοχή επάνω του όταν αντέκρουσε την ομιλήτρια, Έμμα Γκόλντμαν, με την υποστήριξή του στην πυγμαχία. Σύντομα έκανε φίλους γηραιότερους αναρχικούς αγωνιστές και έγινε ένας τακτικός και δυναμικός συμμετοχος στις δημόσιες συναντήσεις. Η, οδηγούμενη από τους Αναρχικούς, αντίσταση στο πραξικόπημα του Φράνκο το 1936 έδωσε μια ώθηση στο κίνημα στη Βρετανία και οι δραστηριότητες του Άλμπερτ επεκτάθηκαν από την οργάνωση δράσεων αλληλεγγύης, στην παραγωγή προπαγάνδας, στην οργάνωση με τον Captain J R White παράνομων μεταφορών οπλισμού από το Αμβούργο στη CNT της Ισπανίας και δρώντας ως σύνδεσμος για τις Ισπανικές αναρχικές υπηρεσίες πληροφοριών στην Βρετανία.

Η πρώιμη εργατική καριέρα του Άλμπερτ εκτείνονταν από το να κάνει τον τελάλη στις λαϊκές, μέχρι να κάνει τον κομπάρσο σε κανένα θέατρο ή καμιά ταινία. Ο Άλμπερτ εμφανίζεται φευγαλέα στην ταινία του Leslie Howard "Pimpernel Smith", μια αντιναζιστική ταινία που δεν ακολουθούσε τη γραμμή της

νίκης, αλλά μάλλον, την επανάσταση στην Ευρώπη. Η πλοκή προέβλεπε αναφορά στους κομμουνιστές κρατούμενους, αλλά όταν ο Howard ξεκίνησε τα γυρίσματα, ο Στάλιν είχε εισβάλει στη Φινλανδία, και το πρωτότυπο άλλαξε σε αναρχικούς κρατούμενους. Ο Howard αποφάσισε πως κανένας ηθοποιός που έπαιζε τους αναρχικούς δεν ήταν πειστικός και επέμεινε πραγματικοί αναρχικοί, περιλαμβανομένου του Άλμπερτ, να χρησιμοποιηθούν ως πρόσθετοι στις σκηνές του στρατοπέδου συγκέντρωσης. Συνέπεια αυτής της συνάντησης ήταν η σύσταση του Howard στη Hilda Monte, μια εξέχουσα αλλά παραγνωρισμένη ηρωίδα της αναρχικής αντίστασης στον Χίτλερ, κάτι που μπορεί να συνέβαλε στον μετέπειτα θάνατό του στο δρόμο προς τη Λισαβόνα.

Ο Άλμπερτ ξόδεψε τα επόμενα εργασιακά του χρόνια κυρίως ως βιβλιοπώλης μεταχειρισμένων βιβλίων και τελικά ως εφημεριδοπώλης στην Fleet Street. Ο τελευταίος εργοδότης του ήταν, παραδόξως, η The Daily Telegraph.

Ο Άλμπερτ Μέλτσερ στα γραφεία της Daily Telegraph

Ενώ από τη φύση του ήταν εξαιρετικά ήπια, γενναιόδωρη και ευγενική ψυχή, η υπεράσπιση του Άλμπερτ στον αναρχισμό ως ένα επαναστατικό κίνημα της εργατικής τάξης τον έφερε σε ευθεία και διαρκή σύγκρουση με τους νεοφιλελεύθερους που ήρθαν να επιβληθούν στο κίνημα στα τέλη της δεκαετίας του 1940. Ακριβώς όπως οι άνθρωποι ελκύονται απ' τα ολοκληρωτικά κινήματα όπως τον φασισμό και τον κομμουνισμό λόγω της εγγενούς βίας και των ιδεολογικών βεβαιοτήτων, πολλά άλλα πολιτικά ασυμβίβαστα άτομα ελκύονται από τον αναρχισμό λόγω της μαχητικής του ανεκτικότητας. Ο Άλμπερτ ήταν σφόδρα αντίθετος στην ανασυσκευασία και την εμπορία του αναρχισμού ως μια εκκλησία προσανατολισμένη στον ακαδημαϊκό ασκητισμό και τις μονοθεματικές ομάδες πίεσης. Ήταν αυτός ο αγώνας του αναρχισμού της ταξικής πάλης, σε συνδυασμό με τον σκεπτικισμό του για τη φοιτητικοκίνητη Νέα Αριστερά των 1960s, που έδωσε στον Άλμπερτ τη φήμη του σεχταριστή. Παραδόξως, όπως ο φίλος και καρτουνίστας της Black Flag Phil Ruff τονίζει στην εισαγωγή του στην αυτοβιογραφία του Άλμπερτ, ήταν η ανακάλυψη του αναρχισμού της ταξικής πάλης που μέσω του «σεχταρισμού» της Black Flag (υπό την επιμέλεια του Άλμπερτ) πείστηκαν τόσο πολλοί αναρχικοί της γενιάς του και των μετέπειτα γενεών να γίνουν ενεργοί στο κίνημα. Η δυναμική και η λογική του αποκαλούμενου σεχταρισμού του Άλμπερτ συνέχιζε να φέρνει αμέτρητους νέους ανθρώπους στο αναρχικό κίνημα, τότε και για περισσότερα από τριάντα χρόνια ως το πρόωρο εγκεφαλικό του επεισόδιο τον Απρίλη του 1996.

Είναι δύσκολο να γράψεις μια δημόσια εκτίμηση για μια μυστηριώδη ιδιωτική ζωή ενός ανθρώπου. Ο Άλμπερτ Μέλτσερ συχνά έμοιαζε σαν μέλος της ομάδας των πολεμικών ρυμουλκών' δεν ήξερες ποτέ αρκετά για το αν ήταν εκεί για να συμπληρώνει τους αριθμούς ή ήταν ο πρωταγωνιστής της όλης επιχείρησης. Για τον Άλμπερτ όλα τα προνόμια ήταν εχθρός για την ανθρώπινη ελευθερία' όχι μόνο τα προνόμια των καπιταλιστών, βασιλιάδων, γραφειοκρατών και πολιτικών αλλά ακόμη και οι μικροπρεπείς επιδιώξεις των ομορφοφίλων και καριεριστών ανάμεσα στους επαναστάτες τους ίδιους. Πολλά απ' αυτά που συνέβαλε στις ζωές αυτών που τον γνώριζαν πρέπει να μείνουν χωρίς καταγραφή, αλλά θα μνημονεύεται με νοσταλγία για πολλά χρόνια από τις ζωές όσων από εμάς άγγιξε.

Ο Αναρχικός Άλμπερτ Μέλτσερ γεννήθηκε στις 7 Ιανουαρίου του 1920. Πέθανε στις 7 Μάη 1996.

Οι μαυροκόκκινες ανεμίζουν στην κηδεία του Άλμπερτ Μέλτσερ

Στιούαρτ Κρίστι

Δημοσιεύτηκε στην Black Flag, no. 208, Ιούνιος 1996.

Σημειώσεις:

1) Ο Οσβαλντ Μόσλεϊ ήταν ο αρχηγός και ιδρυτής της Βρετανικής Ένωσης Φασιστών που ιδρύθηκε το 1932.

Περισσότερα για τη μάχη της [Cable Street](#) ([ενδεικτικά](#))

2) Μετά το τέλος της Δεύτερης Παγκόσμιας Ανθρωποσφαγής οι μεγάλες δυνάμεις και ανάμεσά τους η Βρετανία είχαν στείλει αποικιακά στρατεύματα σε κάθε γωνιά της Γης. Οι Βρετανοί στρατιώτες αηδιασμένοι από αυτή την κατάσταση αποφάσισαν να μην εκτελούν τα καθήκοντά τους, συνήθως συντονισμένα για 3-4 μέρες. Μια τέτοια στάση έγινε και στο Κάιρο το 1947. [Περισσότερα στα αγγλικά](#)

Από [rabidproletarians](#)